

FEMEIA MUSULMANĂ

Intră –n marea de smaralde,
Ondulându-și corpul lin,
Voalul umed dă să cadă
Dar se ține de destin.

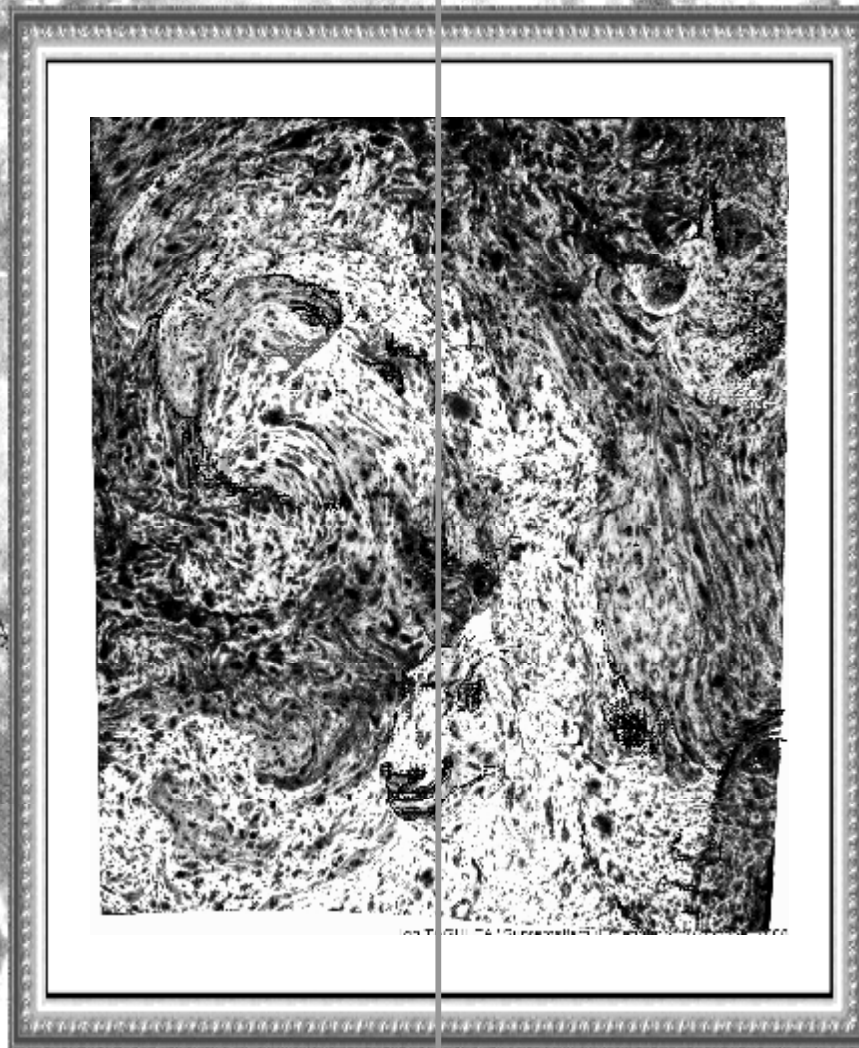
Căci aceasta-i este soarta,
Numai ochii Lui o văd,
O visează, o dezbracă
Îi promit, și-apoi se pierd...

Dar burlescul valul nării,
Vrea s-o-ncânte drăgăstos,
Și venind din largul zării
Smulge vălul mătășos!

Hohote –n torente zboară,
Valul râde –n stropi de soare!
Iar femeia –nspăimântată
Cade-n marea-nvolburată!

Ia-mă tu, mare –n vârtoare,
Dă-mi onoare, dă-mi salvare!
Însă marea o trădează,
Vălul i-l îndeapătează.

Iar obscenul val gelos
Fericit o –mbie -n jos,
O dezmiardă, o iubeste,
Și-n sireună –o convertește...

LA FEMME AU VOILE

Lentement la mer l'embrasse,
Ondulant sa ligne de grâce
Son voile risque de tomber,
Mais il tient la destinée.

Car le sort est bien fatal:
Seuls Ses yeux qui la dévoilent,
Seul Lui qui la caresse,
Qui promet... et puis la laisse.

Mais le Tourbillon en flemmes
Veut séduire la belle femme,
Il se lance baiser la proie
Et arrache le voile de soie !

Tourbillon éclate de rires,
Et l'écho déferle, délire !
Pauvre femme épouvantée,
Qui s'effondre en mer, gênée !

Vagues inquiètes, vagues profondes,
Sauvez –moi, la pudibonde !
Mais la mer est une traîtresse,
Voile perdu – signal détresse.

Tourbillon, amant qui brise
En mille gouttes la convoitise,
Lui fait l'amour sans gêne
Et la change en sirène...